

## Arrest

nr. 352 015 van 27 augustus 2026  
in de zaken RvV X / II en RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij  
advocaat C. DETHIER  
Berckmansstraat 89  
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Burundese nationaliteit te zijn, op 19 augustus 2026 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie houdende het overdrachtsbesluit (bijlage 26<sup>quater</sup>) van 12 augustus 2026 (rolnummer X).

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Burundese nationaliteit te zijn, op 24 augustus 2026 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie houdende het overdrachtsbesluit (bijlage 26<sup>quater</sup>) van 12 augustus 2026 (rolnummer X).

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de RvV-wet).

Gelet op artikel 2.28 van de RvV-wet, wordt het beroep behandeld in de urgente procedure.

Gelet op boek 2, titel 3, hoofdstuk 2 van de RvV-wet.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 augustus 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat C. DETHIER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 22 juli 2026 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in België in.

1.2. Een vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de verzoekende partij eerder verzoeken om internationale bescherming indiende in Kroatië op 2 december 2022, in Duitsland op 3 december 2024 en in Zwitserland op 10 december 2025.

1.3. Op 4 augustus 2026 wordt aan de Zwitserse autoriteiten een kennisgeving inzake terugname gedaan overeenkomstig artikel 41 van de Verordening (EU) 2024/1351 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 betreffende asiel- en migratiebeheer, tot wijziging van de Verordeningen (EU) 2021/1147 en (EU) 2021/1060 en tot intrekking van Verordening (EU) nr. 604/2013 (hierna: de AMMR). Het betreft een geval van terugname zoals bedoeld in artikel 36.1, b) van de AMMR in samenhang met artikel 13 van de Uitvoeringsverordening (EU) 2025/2055.

1.4. Op 26 juni 2026 bevestigen de Zwitserse autoriteiten de ontvangst van de kennisgeving inzake terugname.

1.5. Op 12 augustus 2026 neemt de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie een overdrachtsbesluit. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“In uitvoering van artikel 51/5/2 § 1 en 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: wet van 15 december 1980), wordt de heer (1), die verklaart te heten(1):*

*naam: B.*

*voornaam: S.*

*geboortedatum: (...)1988*

*geboorteplaats: Bujumbura*

*nationaliteit: Burundi*

*en die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat Zwitserland. Het verzoek om internationale bescherming wordt bijgevolg niet door de Belgische autoriteiten behandeld.*

*In uitvoering van artikel 51/5/2 § 2 en 74/6/1 § 2 van de wet van 15 december 1980 wordt de betrokkene vastgehouden met het oog op het uitvoeren van de overdracht binnen een termijn van 6 maanden.*

*De overdrachtstermijn kan worden verlengd tot maximaal 3 jaar indien de betrokkene onderduikt of niet meewerkt met de bevoegde instanties bij de organisatie van de overdracht, overeenkomstig artikel 51/5/2, §3 van dezelfde wet.*

**REDEN VAN DE BESLISSING :**

*België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Zwitserland toekomt, met toepassing van artikel 51/5/2 van de wet van 15 december 1980 en van artikel 16(2) en artikel 36(1)b van Verordening (EU) 2024/1351 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024.*

*De heer B. S., verder de betrokkene, die verklaart de Burundese nationaliteit te hebben, diende op 22.07.2026 effectief een verzoek om internationale bescherming in. Hij legde op dat moment geen persoonlijke identiteitsdocumenten voor. Tijdens het persoonlijk onderhoud op 31.07.2026 verklaarde betrokkene dat hij zijn identiteitskaart in Burundi is verloren en zijn paspoort onderweg in Bosnië is verloren.*

*Onderzoek van de overeenkomstig artikel 15(1) van Verordening (EU) 2024/1358 verzamelde biometrische gegevens leidde tot treffers in Eurodac. Het onderzoek toonde aan dat de betrokkene een verzoek om internationale bescherming indiende in Kroatië op 02.12.2022, in Duitsland op 03.12.2024 en in Zwitserland op 10.12.2025.*

*Op 31.07.2026 werd de betrokkene bij de Dienst Vreemdelingenzaken gehoord in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Betrokkene verklaarde dat hij Burundi op 10.10.2022 heeft verlaten. Hij reisde per vliegtuig naar Servië en trok vervolgens via Bosnië naar Kroatië. Hij stelde dat hij 3 weken in Kroatië verbleef en mogelijk een interview kreeg. Hij reisde verder via Italië naar Zwitserland in december 2022. Betrokkene stelde dat hij een verzoek indiende in Zwitserland en dat dit verzoek er het voorwerp was van een afwijzing. Hij verklaarde daarop in 2024 naar Duitsland te zijn gereisd waar hij ook een verzoek om internationale bescherming indiende. Dit verzoek kwam in een Dublin-procedure terecht en betrokkene werd naar Zwitserland teruggestuurd in 2025. Hij stelde dat hij er het risico liep naar Burundi te worden teruggestuurd. Betrokkene besloot daarop verder te reizen naar België waar hij op 18.07.2026 aankwam.*

*Betrokkene verklaarde sinds 12.06.2021 wettelijk gehuwd te zijn met A. L., geboren op (...)1995, Burundi. Samen met zijn echtgenote heeft hij een dochter: I. U. S., V, geboren in 2023, Burundi. De echtgenote en dochter van betrokkene verblijven momenteel in Bujumbura, Burundi. Betrokkene verklaarde een broer te hebben die in Frankrijk verblijft: C. G., geboren in 1990. We merken op dat de betrokkene meerderjarig is. De betrokkene maakt geen deel uit van het gezin van zijn broer, zoals bepaald in de definitie van gezinsleden in artikel 2(8) van Verordening (EU) 2024/1351. Op basis van de elementen in het dossier stellen we vast dat een toepassing van de artikelen 23, 25, 26, 27 en 28 van Verordening (EU) 2024/1351 niet aan de orde is.*

*Op 04.08.2026 werd overeenkomstig artikel 41 een kennisgeving inzake terugname gedaan aan de Zwitserse autoriteiten, betreffende een geval van terugname als bedoeld in artikel 36, lid 1, punt b), van*

Verordening (EU) 2024/1351, in samenhang met artikel 13 van Uitvoeringsverordening (EU) 2025/2055. Op 04.08.2026 bevestigden de Zwitserse autoriteiten de ontvangst van de kennisgeving inzake terugname. Tijdens het persoonlijk onderhoud op 31.07.2026 in België werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat rechtvaardigen. Hierop antwoordde de betrokkene dat hij naar België kwam omdat België de situatie in Burundi beter kent dan andere landen omwille van de koloniale geschiedenis. Hij uitte verzet tegen een overdracht aan Zwitserland omdat de Zwitserse autoriteiten Burundezers terugsturen naar Burundi. Hij stelde dat mensen daarom zelfmoord plegen, verder verklaarde hij dat wie effectief teruggestuurd werd door de Burundese inlichtingendienst slecht behandeld werd. Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene dat hij maagproblemen heeft waarvoor hij de rest van zijn leven medicatie moet nemen. Hij stelde dat reeds een arts kon raadplegen. Hij verklaarde ook in het verleden zijn arm te hebben gebroken en hier nog last van te hebben en bezorgde ons hiervan enkele medische verslagen.

Artikel 16(1) van Verordening (EU) 2024/1351 bepaalt het volgende: "De lidstaten behandelen een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze op het grondgebied van een van de lidstaten wordt ingediend, ook aan de grens of in de transitzones. Het verzoek wordt door één enkele lidstaat behandeld, namelijk de lidstaat die op basis van de criteria van deel III, hoofdstuk II, of de clausules van hoofdstuk III van dit deel, verantwoordelijk is." In artikel 16(2) werd het volgende vastgelegd: "Onverminderd de in deel IV van deze verordening vermelde regels, wanneer op basis van de in deze verordening genoemde criteria niet kan worden vastgesteld welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, is de eerste lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming werd geregistreerd verantwoordelijk voor de behandeling ervan." In artikel 16(3) wordt het volgende bepaald: "Indien het voor een lidstaat niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen omdat er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat de verzoeker als gevolg van de overdracht aan die lidstaat een reëel risico zou lopen op schending van zijn of haar grondrechten die neerkomt op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest, gaat de met het bepalen van de verantwoordelijkheid belaste lidstaat voort met het onderzoeken van de criteria van deel III, hoofdstuk II, of de clausules van hoofdstuk III van dit deel, teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen. Indien een lidstaat op grond van de eerste alinea van dit lid de overdracht aan een volgens de criteria van deel III, hoofdstuk II, of de clausules van hoofdstuk III van dit deel, aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd geregistreerd niet kan uitvoeren, en niet kan vaststellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, wordt die lidstaat de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming."

Verordening (EU) 2024/1351 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen, waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben, en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening (EU) 2024/1351 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven, op zich geen grond zijn voor de toepassing van de discretionaire clausule van artikel 35(1) van Verordening (EU) 2024/1351.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C 411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening (EG) nr. 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 indien zij op de hoogte kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we erop dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij als gevolg van een overdracht aan Zwitserland een reëel risico

zou lopen op schending van zijn of haar grondrechten die neerkomt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat men in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublinverordening in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De Zwitserse autoriteiten hebben de verantwoordelijkheid voor het verzoek van betrokkene aanvaard in overeenstemming met artikel 36(1)b van Verordening 2024/1351. Artikel 36(1)b bepaalt het volgende: "De uit hoofde van deze verordening verantwoordelijke lidstaat is verplicht [...] een verzoeker, een onderdaan van een derde land of een staatloze ten aanzien van wie die lidstaat uit hoofde van artikel 16, lid 1, van Verordening (EU) 2024/1358 werd aangewezen als de verantwoordelijke lidstaat, terug te nemen onder de in de artikelen 41 en 46 van deze verordening vastgelegde voorwaarden."

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Zwitserland indirect refoulement impliceert, wijzen we erop dat Zwitserland de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het EVRM. Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Zwitserland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Zwitserland onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Zwitserse autoriteiten de gemeenschappelijke procedure voor internationale bescherming in de Unie en de normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, zoals die zijn vastgelegd in Verordening (EU) 2024/1347 en Verordening (EU) 2024/1348, niet zouden respecteren. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat een door de betrokkene in Zwitserland ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd of zou worden getoetst.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel wanneer de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten, aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

Betrokkene verklaarde dat hij naar België kwam omdat België de situatie in Burundi beter kent dan andere landen omwille van de koloniale geschiedenis. We wijzen er in dit verband op dat in Verordening (EU) 2024/1351 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dat betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de discretionaire clausules van Verordening (EU) 2024/1351. Het enkele feit dat de betrokkene in België wenst te verblijven, kan dus niet worden beschouwd als een zwaarwegende grond op basis waarvan dient te worden aangenomen dat de verzoeker in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Zwitserland omdat de Zwitserse autoriteiten Burundezes terugsturen naar Burundi. Hij stelde dat mensen daarom zelfmoord plegen, verder verklaarde hij dat wie effectief teruggestuurd werd door de Burundese inlichtingendienst slecht behandeld werd. We benadrukken nogmaals dat indien betrokkene zou willen impliceren dat een overdracht van de betrokkene aan Zwitserland indirect refoulement impliceert, we erop wijzen dat Zwitserland de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het EVRM. Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Zwitserland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt.

Het verzoek van betrokkene in Zwitserland werd afgewezen. Hieromtrent benadrukken we dat het indienen van een verzoek om internationale bescherming niet automatische impliceert dat men een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat men na een eventuele afwijzing van een verzoek om internationale bescherming op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel een bijhorende maatregel van bewaring, betekent bovendien niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan

dat de Zwitserse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft niet zouden respecteren.

Het geactualiseerde rapport van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database over Zwitserland (Adriana Romer, "Asylum Information Database – Country Report – Switzerland", laatste update 27.05.2026, hierna AIDA-rapport genoemd) stelt dat er geen noemenswaardige obstakels zijn voor personen die naar Zwitserland terugkeren in het kader van een Dublinprocedure ("No obstacles for applicants transferred back to Switzerland under Dublin have been observed, including in 2025", AIDA p. 53). Er zijn bijgevolg geen redenen om aan te nemen dat de betrokkene na overdracht moeilijkheden zal ondervinden met betrekking tot zijn verzoek om internationale bescherming in Zwitserland.

Personen die in het kader van de Dublinprocedure aan Zwitserland worden overgedragen, worden door de politie ontvangen op de luchthaven of aan de grenspost. Personen in een terugnamesituatie moeten zich melden bij de migratieautoriteiten van het kanton waaraan zij werden toegewezen, ongeacht de status van hun procedure. De betrokkenen krijgen van de politie een ticket voor het openbaar vervoer om zich naar het migratiekantoor van het bevoegde kanton te begeven. Indien een persoon om gezondheidsredenen niet zelfstandig kan reizen, zal het kanton of het federale asielcentrum de transfer organiseren vanaf de luchthaven of grenspost (blz. 53).

Het AIDA-rapport stelt dat indieners van een navolgend verzoek recht hebben op opvang, maar beperkte materiële opvang ("reduced material conditions" – AIDA p. 88 - 89). Het AIDA-rapport meldt dat in dergelijke omstandigheden de verzoekers niet worden verwezen naar een federaal centrum, maar toegewezen blijven aan de al eerder bevoegde kantons en dat de mate van opvang afhangt van de praktijk in het betreffende kanton (AIDA p. 90). Opvang via de kantons gebeurt meestal in collectieve opvangcentra. De verzoekers hebben hier in het algemeen meer vrijheid dan in de federale centra, zo mogen ze het centrum in de meeste gevallen verlaten en terugkomen wanneer het hen uitkomt en kunnen ze hun eigen eten koken. In sommige centra in de kantons is ook toegang tot beroepsopleidingen en taalcursussen. Daarentegen liggen de meeste centra in de kantons erg afgelegen en maakt dat het moeilijker om vrienden, familie of advocaat te ontmoeten (AIDA p. 105).

Verzoekers om internationale bescherming hebben gedurende de hele procedure recht op opvang. De materiële opvang bestaat hoofdzakelijk uit accommodatie, voeding, gezondheidszorg en beperkte financiële toelages (blz. 88). Onder bepaalde voorwaarden kan materiële opvang worden verminderd of opgeschort (blz. 92). Iedereen die zich op het Zwitsers grondgebied bevindt heeft onvoorwaardelijk recht op noodhulp (blz. 93). Volgens het rapport zijn er geen gevallen bekend van verzoekers die werden uitgesloten van opvang vanwege een tekort aan plaatsen (blz. 102).

Met betrekking tot rechtsbijstand stelt het AIDA-rapport dat verzoekers om internationale bescherming in de praktijk toegang hebben tot rechtsbijstand (blz. 39).

We erkennen dat het AIDA-rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers. Toch zijn we van oordeel dat dit rapport niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Zwitserland dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening (EU) 2024/1351 aan Zwitserland worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Zwitserland is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

Het AIDA-rapport stelt dat de toegang tot dringende gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Zwitserland wettelijk is gewaarborgd. Ook wanneer de materiële opvang wordt beperkt of stopgezet, hebben verzoekers nog toegang tot gezondheidszorg. De toegang tot gezondheidszorg geldt gedurende de hele procedure. Personen die een negatieve beslissing krijgen, kunnen via de noodregeling nog medische zorgen krijgen. De wet voorziet in aansluiting van verzoekers bij de ziekteverzekering. Psychologische en psychiatrische behandelingen worden door de verzekering gedekt. In alle federale opvangcentra is een medische dienst aanwezig (AIDA, p. 108). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Zwitserland een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde de betrokkene dat hij maagproblemen heeft waarvoor hij de rest van zijn leven medicatie moet nemen. Hij stelde dat reeds een arts kon raadplegen. Hij verklaarde ook in het verleden zijn arm te hebben gebroken en hier nog last van te hebben en bezorgde ons hiervan enkele medische verslagen.

Er zijn tot op heden in het administratief dossier van de betrokkene geen medische attesten of andere specifieke documenten aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidssituatie van de betrokkene een overdracht aan Zwitserland zouden verhinderen of dat redenen

van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Zwitserland niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Zwitserland van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België.

Artikel 50 van Verordening (EU) 2024/1351 bepaalt dat de overdragende lidstaat, enkel om ervoor te zorgen dat de adequate medische verzorging of behandeling gegeven wordt aan met name kwetsbare personen, de verantwoordelijke lidstaat informatie verstrekt over eventuele bijzondere behoeften van de over te dragen persoon, die in specifieke gevallen ook informatie over de fysieke of mentale gezondheidstoestand van die persoon kan omvatten. Die informatie wordt doorgegeven in een gemeenschappelijke gezondheidsverklaring met de nodige bijgevoegde stukken. De verantwoordelijke lidstaat zorgt ervoor dat goed in die bijzondere behoeften wordt voorzien, met name als het gaat om essentiële medische zorg. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in dit geval kan de nodige informatie betreffende bijzondere behoeften door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat de verantwoordelijke lidstaat, die door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring in kennis kan worden gesteld van bijzondere behoeften, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien. Verder verwijzen we in dit verband ook naar rechtspraak van het EHRM waarin wordt bevestigd dat de overdracht van volwassen alleenstaande verzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, met inbegrip van verzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië).

Gelet op het voorgaande kan niet worden besloten dat de verzoeker als gevolg van de overdracht aan die lidstaat een reëel risico zou lopen op schending van zijn of haar grondrechten die neerkomt op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 35(1) van Verordening (EU) 2024/1351.

De betrokkene is niet in het bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.”

## 2. Over de rechtspleging

2.1. Tegen de beslissing vermeld in punt 1.5. dient de verzoekende partij twee verzoekschriften in. Een eerste verzoekschrift wordt ingediend op 19 augustus 2026 (gekend onder rolnummer X). Een tweede verzoekschrift wordt ingediend op 24 augustus 2026 (gekend onder rolnummer X).

Met toepassing van artikel 2.24, §1 van de RvV-wet worden de beroepen met nr. X en nr. X van rechtswege gevoegd.

Artikel 2.24, §1 van de RvV-wet luidt als volgt:

*“Indien een verzoekende partij meerdere ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend die minstens ten dele hetzelfde voorwerp hebben, dan worden deze beroepen van rechtswege gevoegd.  
In dit geval oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, of, indien twee of meer verzoekschriften werden ingediend op dezelfde dag, op grond van het laatst op de rol ingeschreven verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de Raad en ten laatste op de terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.”*

Ter terechtzitting wordt op voormelde bepaling van de RvV-wet gewezen. De voorzitter wijst erop dat de Raad zal oordelen op basis van het laatst ingediende verzoekschrift, *in casu* het verzoekschrift met rolnummer X, tenzij ter terechtzitting anders wordt aangegeven door de verzoekende partij.

De verzoekende partij vraagt ter terechtzitting om het beroep gekend onder rolnummer X te behandelen.

Gelet op het voorgaande zal de Raad, conform het bepaalde in artikel 2.24, §1 van de RvV-wet, oordelen op grond van het verzoekschrift gekend onder rolnummer X en wordt de verzoekende partij geacht afstand te doen van het verzoekschrift met rolnummer X.

2.2. De verzoekende partij legt op 26 augustus 2026 nog een aanvullende nota neer op grond van artikel 2.20 van de RvV-wet, met als ‘nieuw stuk’ het neurologisch verslag van dr. C.M., opgesteld te Zug (Zwitserland) op 9 maart 2026 met vrije vertaling.

Artikel 2.20 van de RvV-wet luidt als volgt:

*“§ 1.*

*Eventuele nieuwe elementen die door de partijen in het kader van het volledig en ex nunc onderzoek bedoeld in artikel 2.59, § 1, ter beoordeling aan de rechter worden voorgelegd, moeten nieuw en pertinent zijn.*

*§ 2.*

*Nieuwe elementen worden aangebracht met inachtnaam van het principe van een schriftelijke procedure bedoeld in artikel 2.2, en worden in de eerst mogelijke procedureakte aangebracht, waarbij:*

*1° de pertinentie en het nieuw karakter worden toegelicht;*

*2° de stukken worden geïnventariseerd.*

*Bij wijze van uitzondering kunnen de volgende elementen na de laatst mogelijke procedureakte tot aan de sluiting van de debatten worden ingediend, door middel van een aanvullende nota:*

*1° de originele versie van de bewijsstukken die eerder binnen de wettelijk vereiste termijn en volgens de voorgeschreven vormen als kopie werden overgemaakt; of*

*2° eventuele nieuwe elementen:*

*a) die in het kader van een urgente procedure als bedoeld in artikel 2.28 worden bijgebracht; of*

*b) waarvan wordt aangetoond dat het niet mogelijk was ze in de laatst mogelijke procedureakte naar voor te brengen.*

*De aangebrachte elementen die niet volgens deze vormvoorschriften worden ingediend, worden ambtshalve uit de debatten geweerd.”*

Hoewel de verzoekende partij kan gevolgd worden dat nieuwe elementen in het kader van de urgente procedure vermeld in artikel 2.28 van de RvV-wet kunnen worden overgemaakt door middel van een aanvullende nota na de laatst mogelijke procedurehandeling tot aan de sluiting van de debatten, dient het wel degelijk te gaan om ‘nieuwe’ elementen.

Het bij de aanvullende nota gevoegde verslag van 9 maart 2026 kan niet beschouwd worden als ‘nieuw’ nu dit reeds door de verzoekende partij werd voorgelegd aan de verwerende partij en het zich in het administratief dossier bevindt (stuk nr. 32).

Dit stuk is aldus aanwezig in het dossier en wordt dan op zich ook niet uit de debatten geweerd.

Het overmaken van een aanvullende nota in de urgente procedure die een uitbreiding van het verzoekschrift beoogt waarbij de erin opgenomen uiteenzetting geen betrekking heeft op 'nieuwe' elementen, is niet voorzien in de wet. De verzoekende partij toont ook niet aan dat zij haar uiteenzetting betreffende het reeds bij de verwerende partij neergelegde en in het administratief dossier aanwezige medische stuk niet in haar verzoekschrift kon naar voren brengen. De aanvullende nota die geen betrekking heeft op een nieuw element dient derhalve als een niet voorzien procedurestuk uit de debatten te worden geweerd.

### 3. Betreffende de urgente procedure

3.1. De bestreden beslissing betreft *“een overdrachtsbesluit waarbij de overdracht plaatsvindt in de vorm van een gecontroleerd vertrek of onder geleide, in het bijzonder wanneer de betrokkene wordt vastgehouden”* zoals bedoeld in artikel 2.28, §1, eerste lid, 4° van de RvV-wet. Bijgevolg is de urgente procedure van toepassing.

3.2. De vordering tot schorsing van de bestreden beslissing dient te worden beschouwd als een verzoek om, bij wege van voorlopige maatregel, de uitvoering van het overdrachtsbesluit te schorsen, zoals bedoeld in artikel 2.30 van de RvV-wet.

### 4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 16.3 en 50 van de AMMR, van de materiële en formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de zorgvuldigheidsplicht. De verzoekende partij meent tevens dat er sprake is van een kennelijke beoordelingsfout.

Uit de uiteenzetting van haar middel blijkt dat zij artikel 1 van het Handvest en de artikelen 3 (2) en 31 van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening) geschonden acht. Zij meent ook dat het non-refoulementbeginsel geschonden is.

De verzoekende partij betoogt *“Er werden in casu geen individuele garanties bekomen dat verzoeker daadwerkelijk een volgend verzoek om internationale bescherming zal kunnen indienen en laten onderzoeken, noch dat hij tijdens deze procedure toegang zal hebben tot materiële opvangvoorwaarden die hem toelaten zijn procedure effectief te volgen, noch dat het risico op een schending van het non-refoulement beginsel zal worden onderzocht door de Zwitserse autoriteiten.”*

Na een theoretisch betoog over de toepasselijke principes, zet de verzoekende partij haar middel uiteen als volgt:

*“Bovenvermelde rechtspraak verzet zich tegen een overdracht van verzoeker naar Zwitserland, gelet op de algemeen beschikbare landeninformatie en de uiterst verontrustende situatie waarin verzoeker zou terechtkomen bij terugkeer naar dit land, alsook gelet op het gebrek aan individuele garanties van de Zwitserse autoriteiten in dit verband.”*

## 2. TOEGEPAST

### a) Algemene landeninformatie aangaande de situatie voor verzoekers om internationale bescherming in Zwitserland

Verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing naar het laatste AIDA-rapport dat de situatie in Zwitserland beschrijft. Er dient echter opgemerkt te worden dat verwerende partij een bijzonder selectieve lezing maakt van dit rapport, en ervoor kiest om de bijzonder verontrustende informatie die in dit rapport vervat zit te negeren of te minimaliseren. Dergelijke lezing is niet in overeenstemming met de zorgvuldigheids- en motiveringsplicht die op verwerende partij rusten.

Zoals hierboven uiteengezet vereist een besluit tot overdracht aan Zwitserland een onderzoek naar de verenigbaarheid van dergelijke overdracht, en dus van de bestreden beslissing, met artikel 3 EVRM en met artikel 16, lid 3, AMMR. Overeenkomstig diens internationale verplichtingen is verwerende partij effectief gehouden tot een grondig, zorgvuldig, rigoureuus en actueel onderzoek naar de individuele elementen die een overdracht in de weg staan omwille van een mogelijk risico om blootgesteld te worden aan een schending van artikel 3 EVRM.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verwerende partij het risico om (opnieuw) blootgesteld te worden aan een schending van artikel 3 EVRM afdoende onderzocht heeft, dit terwijl er prima facie sprake is van een dergelijk risico.

#### *i. Wat betreft de procedure*

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat er een reeks procedurele tekortkomingen gesignaleerd worden in Zwitserland, die van belang zijn voor de beoordeling van de eerste procedure om internationale bescherming die verzoeker heeft doorlopen in Zwitserland, maar ook voor het volgend verzoek dat hij zou kunnen indienen.

Zo vormt de aanwezigheid van een tolk tijdens het gehoor in principe een waarborg voor een correcte communicatie. In de praktijk blijken er toch regelmatig problemen te ontstaan bij de simultane vertaling die in Zwitserland gehanteerd wordt. Het geactualiseerde AIDA-rapport over Zwitserland (Adriana Romer, "Asylum Information Database – Country Report – Switzerland", update 2025, hierna: AIDA-rapport 2025) bevestigt dat interne evaluaties van de procedure wijzen op onvolledige of foutieve vertalingen en op moeilijkheden om bepaalde uitspraken te begrijpen binnen hun culturele context, en dat sommige tolken niet neutraal zijn of onvoldoende professioneel werken:

"Even if, in general, an interpreter is present during the interviews, some problems have been identified with regard to simultaneous translation. Internal, unpublished surveys on procedural problems regularly highlighted difficulties relating to simultaneous translation, such as partially incorrect translations, difficulties in comprehension considering the cultural context and the corresponding references. (...) The surveys also pointed out that several interpreters are not impartial, sometimes even have close ties to the regime in the country of origin, or that they lack professionalism (i.e. imprecise, no literal translation but a summary, lacking linguistic competence)." (AIDA-rapport 2025, p. 35-36)

Het AIDA-rapport 2025 bevestigt bovendien dat de gehoren nog steeds niet audio- of video-opgenomen worden, ondanks een langdurige vraag van hulporganisaties in dit verband (AIDA-rapport 2025, p. 36). Gelet op de gerapporteerde moeilijkheden, bestaat de kans dat verzoekers verklaringen niet volledig of correct werden weergegeven, hetgeen vraagtekens plaatst bij de beoordeling van zijn relaas door de Zwitserse autoriteiten.

Verder voorziet het Zwitserse recht in een beroepsmogelijkheid tegen beslissingen in asielzaken. Het Federaal Administratief Hof (FAH) is de enige instantie die bevoegd is om een beroep tegen beslissingen van het Staatssecretariaat voor Migratie (SEM) te behandelen. De bevoegdheid van het Hof is echter beperkt: het kan enkel nagaan of het federale recht geschonden werd of dat de relevante feiten onjuist of onvolledig zijn vastgesteld, maar niet de opportuniteit van de asielbeslissing zelf beoordelen:

"It is important to note in this respect that the FAC cannot fully verify asylum decisions of the SEM. The Court can examine the SEM's decisions on asylum only regarding the violation of federal law (...) The limitation of the Court's competence in asylum decisions seems problematic and unjustified in view of the rights to life, liberty and physical integrity that are at stake." (AIDA rapport 2025, p. 37)

Het AIDA-rapport 2025 voegt daar concrete, geactualiseerde cijfers aan toe die de daadwerkelijke doeltreffendheid van dit rechtsmiddel in vraag stellen: in 2025 werd de wettelijke termijn van 20 dagen (versnelde procedure) door het FAH slechts in 25 % van de gevallen gerespecteerd, en in 52 % van de gevallen met meer dan 30 dagen overschreden; voor de Dublin-procedure werd de termijn van 5 dagen slechts in 51 % van de gevallen gehaald (AIDA-rapport 2025, p. 53). Bovendien kan het Hof een voorschot op de kosten opleggen van CHF 750 (≈ € 805), op straffe van niet ontvankelijkheid bij niet-betaling (AIDA-rapport 2025, p. 53) — een drempel die bijzonder nadelig kan uitvallen voor een onvermogen verzoeker zoals B. (...).

Het VN-Comité tegen Foltering stelde in 2022 vast dat de Zwitserse asielprocedure belangrijke tekortkomingen vertoont: de beoordeling door het FAH gebeurt door één enkele rechter, op basis van een summiere en anticiperende beoordeling, en de authenticiteit van documenten wordt in twijfel getrokken zonder bijkomend onderzoek. Volgens het Comité schendt een dergelijke werkwijze de procedurele verplichting om een doeltreffend, onafhankelijk en onpartijdig onderzoek te garanderen. Het Comité stelde bovendien vast dat de beschikbare rechtsmiddelen hun effectiviteit verliezen door de afwezigheid van automatische schorsende werking en door de kosten die de verzoeker moet dragen:

"In the views adopted in 2022 by the Committee against Switzerland, the UN-CAT considered that the asylum procedure before the SEM/FAC suffered from significant shortcomings. (...) the UN-CAT noted that the Swiss instances had not applied the suspensive effect to these steps and that the demand for the costs of the proceedings, while the complainant was in a precarious financial situation, deprived him of the possibility of turning to the judiciary to have his complaint examined by the judges of the FAC." (AIDA-rapport 2025, p. 39)

Belangrijk is dat het AIDA-rapport 2025 preciseert dat deze kritiek tot op vandaag actueel blijft: "As of January 2026, there were no relevant changes in practice following this complaint" (AIDA-rapport 2025, p. 39) — een vaststelling die dus dicht bij de datum van de bestreden beslissing (12 augustus 2026) ligt dan die van het Comité zelf.

In het licht van deze elementen kan niet met zekerheid worden vastgesteld dat het verzoek van verzoeker om internationale bescherming in Zwitserland volledig en zorgvuldig werd onderzocht, noch dat een eventueel volgend verzoek dat zou zijn.

## ii. Wat betreft de indiening van een volgend verzoek

De wet voorziet in een afzonderlijke procedure voor volgende verzoeken om internationale bescherming. Een aanvraag die wordt ingediend binnen vijf jaar nadat een eerdere beslissing of verwijderingsmaatregel definitief werd, geldt als een volgend verzoek en moet schriftelijk per post worden ingediend, met vermelding van de gronden: "Every application submitted within 5 years of the asylum decision or removal order becoming legally binding is considered subsequent application. As such it must be submitted in writing by post and include a statement of the grounds. The responsible authority is the SEM, as in cases of first applications in the regular procedure." (AIDA-rapport 2025, p. 74)

Het SEM is niet verplicht om een persoonlijk gehoor te organiseren, en doet dit in de praktijk meestal ook niet: "There is no obligation for the SEM to provide a personal interview, and in most cases, no interview takes place. Nevertheless, it has the duty to examine all arguments carefully and individually." (AIDA-rapport 2025, p. 74-75)

Tijdens de behandeling van een volgend verzoek krijgen verzoekers geen opvangplaats in een federaal opvangcentrum, maar worden zij ondergebracht in kantonale noodopvang. Een volgend verzoek heeft geen automatisch opschortend effect:

"Unlike in the regular procedure, during the examination time of the application, the asylum applicant is not granted a place to stay in federal asylum centres. Subsequent applicants will be most of the time accommodated in cantonal emergency shelters (...) The application does also not have suspensive effect, but the SEM would grant this effect if it starts examining the application in detail." (AIDA-rapport 2025, p. 75)

Gelet op deze procedurele kenmerken kan niet worden aangenomen dat verzoeker bij een terugkeer naar Zwitserland op een effectieve wijze een volgend verzoek zou kunnen indienen. Aangezien hij de Zwitserse landstalen niet beheerst, bestaat een reëel risico dat hij zijn argumenten niet schriftelijk en op een correcte, volledige wijze zal kunnen voorleggen. Het ontbreken van een persoonlijk gehoor biedt bovendien geen ruimte om zijn verklaringen, waaronder zijn vrees voor terugkeer naar Burundi, mondeling toe te lichten of om misverstanden recht te zetten.

## iii. Wat betreft de toegang tot opvang en de opvangomstandigheden

Verzoekers die een volgend verzoek indienen hebben geen toegang tot sociale bijstand en kunnen enkel beroep doen op minimale kantonale noodhulp:

"Persons subject to a legally binding removal decision (...) This exclusion from social assistance also extends to persons in a subsequent procedure (...) Emergency aid consists of minimal cantonal benefits for persons in need and unable to provide for themselves. (...) the concrete fixing and granting of the emergency aid is regulated by cantonal law, which results in large differences in treatment between asylum applicants." (AIDA-rapport 2025, p. 90-91)

Het AIDA-rapport 2025 kwantificeert deze noodhulp voor het eerst concreet: zij bedraagt ongeveer CHF 8 (≈ € 8,5) per dag, om te voorzien in voeding, vervoer en alle overige noden — een bedrag dat het rapport zelf omschrijft als "extremely low" in vergelijking met de hoge levenskosten in Zwitserland, en waarbij onderdak vaak verleend wordt in ondergrondse bunkers of containers (AIDA-rapport 2025, p. 91). Het rapport stelt uitdrukkelijk:

"This restriction of reception conditions raises serious problems for asylum applicants whose (subsequent) procedure is still on-going. Long-term stay under emergency aid is known to be disastrous for the integration and health of asylum applicants." (AIDA-rapport 2025, p. 91)

De leefomstandigheden in de federale opvangcentra zijn bovendien zeer collectief georganiseerd: verzoekers verblijven in grote slaapzalen met gedeelde sanitaire voorzieningen die weinig privacy bieden, en worden bij terugkeer in het centrum systematisch gefouilleerd, zelfs kinderen (AIDA-rapport 2025, p. 101-102). Het rapport bevestigt daarnaast dat het Nationaal Comité ter Preventie van Foltering (NCPT) in zijn rapport van april 2024 kritiek uitte op de tijdelijke opvanglocaties (met name de "civil defence shelters"): beperkte ruimte, gebrek aan daglicht, onvoldoende ventilatie en het ontbreken van scheiding tussen leefruimten, met een verhoogd risico op conflicten en een gebrek aan doeltreffende geweldpreventie (AIDA-rapport 2025, p. 102-103).

Deze structurele beperkingen zijn des te problematischer nu verzoeker, gelet op zijn taal, zijn precaire situatie en zijn gezondheidstoestand (zie infra, punt c), redelijkerwijze niet in staat zal zijn om zijn vrees voor een verwijdering naar Burundi op een adequate en effectieve wijze te doen gelden binnen dit kader.

b) Schending van het beginsel van non-refoulement – Zwitserse politiek ten opzichte van Eritrese onderdanen maakt een systeemfout uit

Er zijn in casu ernstige en bewezen motieven om te vrezen dat verzoeker bij verwijdering naar Zwitserland het risico loopt verwijderd te worden naar Eritrea, waar hij een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

In de bestreden beslissing beperkt verwerende partij zich tot het citeren van het wederzijds vertrouwensbeginsel: Zwitserland is partij bij het Vluchtelingenverdrag van 1951 en bij het EVRM, zodat er "geen enkele aanleiding" zou zijn om aan te nemen dat de Zwitserse autoriteiten het non-refoulement beginsel niet zouden respecteren. Er vond geen specifieke, individuele analyse plaats van het risico op refoulement naar Burundi. Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat verwerende partij een concreet, zorgvuldig onderzoek in dit verband heeft doorgevoerd — dit terwijl verzoeker tijdens zijn onderhoud een precieze, verifieerbare bewering heeft geformuleerd (Zwitserland stuurt Burundese terug naar Burundi; teruggekeerden worden slecht behandeld door de inlichtingendienst).

Dit is des te problematischer nu blijkt dat het beleid van de Zwitserse autoriteiten ten aanzien van Burundese onderdanen op zich een systeemfout uitmaakt die zich verzet tegen een terugkeer naar Zwitserland. Een artikel van SOS Médias Burundi van 26 mei 2026 (stuk 3, "Burundi: forced deportations from Switzerland, tense returns, and accusations of persecution denounced by experts") bevestigt dat de Zwitserse autoriteiten sinds 2024 een praktijk van gedwongen terugkeer naar Burundi voortzetten, ondanks herhaalde waarschuwingen over het risico op vervolging:

"According to these organizations, a special flight was organized on April 21, transporting a family of five as well as several other Burundian nationals. The cantons of Aargau, Solothurn, Vaud, and Zurich are reportedly affected. In total, 17 people were reportedly returned to Burundi between 2024 and 2026. (...) Organizations claim that some of those deported suffered harm upon their return, though details cannot be made public for security reasons. Experts believe the risk of persecution in Burundi is real and documented, and are calling for a suspension of the returns." (SOS Médias Burundi, 26 mei 2026)

Het artikel meldt bovendien dat een persconferentie werd georganiseerd met, onder meer, de Speciale VN-Rapporteur voor de mensenrechtensituatie in Burundi, de heer Fortuné Gaétan Zongo, alsook juridische deskundigen en vertegenwoordigers van organisaties voor de rechten van migranten, die de Zwitserse autoriteiten oproepen hun terugkeerbeleid te herzien "in light of international reports indicating a persistent deterioration of the human rights situation in the country". Het artikel getuigt tevens van de psychologische nood van reeds teruggekeerde personen en van de vrees voor willekeurige aanhoudingen in de door de nakende verkiezingen van 2027 verscherpte politieke context in Burundi.

Verzoeker onderstreept dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel, gecodificeerd in artikel 16, lid 3, AMMR, weerlegbaar is van zodra een verzoeker concrete, individuele en verifieerbare elementen aanbrengt die een reëel risico op een door artikel 3 EVRM verboden behandeling aannemelijk maken. Artikel 16, lid 3, AMMR bepaalt:

"Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat de verzoeker als gevolg van de overdracht aan die lidstaat een reëel risico zou lopen op schending van zijn of haar grondrechten die neerkomt op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest, gaat de met het bepalen van de verantwoordelijkheid belaste lidstaat voort met het onderzoeken van de criteria (...) teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen."

De verklaringen van verzoeker worden thans bevestigd door een concreet, gedateerd en gedocumenteerd bericht over een praktijk die zich situeert in dezelfde periode als de bestreden beslissing. Verzoeker benadrukt, voor zoveel als nodig, dat deze berichtgeving afkomstig is van één enkele, hem beschikbare bron, en dat het aan Uw Raad toekomt om er het gewicht aan te hechten dat zij verdient; dit neemt niet weg dat verwerende partij, op het ogenblik van de bestreden beslissing, minstens gehouden was zelf een onderzoek naar de gegrondheid van deze niet-irrelevante vrees te voeren, wat zij heeft nagelaten te doen.

Door zich te beperken tot een algemene en stereotiepe verwijzing naar het beginsel van wederzijds vertrouwen, zonder de door verzoeker aangevoerde concrete elementen individueel te onderzoeken, heeft verwerende partij haar zorgvuldigheids- en motiveringsplicht geschonden en een kennelijke beoordelingsfout begaan.

De bestreden beslissing dient dan ook geschorst en vervolgens geannuleerd te worden, minstens wat de motiveringsverplichting betreft, aangezien verwerende partij zich beperkt heeft tot een stereotiepe motivering zonder concreet te analyseren wat de gevolgen zouden zijn voor verzoeker van een terugkeer naar Zwitserland en, onrechtstreeks, naar Burundi.

c) Gebrek aan voorzorgsmaatregelen en individuele garanties

Verwerende partij heeft bovendien nagelaten de nodige voorzorgsmaatregelen te nemen door individuele garanties te bekomen van de Zwitserse autoriteiten die alle ernstige twijfels over de gevolgen van de overdracht voor de gezondheid en de morele en fysieke integriteit van verzoeker hadden kunnen wegnemen. Verzoeker verklaarde tijdens zijn onderhoud dat hij maagproblemen heeft waarvoor hij levenslang medicatie moet nemen, en dat hij ten gevolge van een vroeger doorgemaakte armbreuk nog steeds hinder ondervindt;

*hij overhandigde hiervan medische verslagen aan de Dienst Vreemdelingenzaken. De bestreden beslissing erkent zelf de overhandiging van deze stukken, om vervolgens — op incoherente wijze — te stellen dat geen medische documenten zouden zijn aangebracht.*

*Artikel 50 AMMR voorziet weliswaar in een mechanisme waarbij de overdragende lidstaat, via een gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, de verantwoordelijke lidstaat kan informeren over bijzondere behoeften van de over te dragen persoon. Dit mechanisme is echter louter technisch en administratief: het ontslaat verwerende partij niet van haar verplichting, op grond van artikel 16, lid 3, AMMR en artikel 3 EVRM, om zelf voorafgaand na te gaan of de overdracht, gelet op de concrete gezondheidstoestand van verzoeker, geen reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling inhoudt. Overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie (C.K., H.F., A.S. t. Slovenië, C-578/16 PPU) houdt een overdracht een onmenselijke of vernederende behandeling in wanneer zij kan leiden tot een reëel risico op een significante en onomkeerbare verergering van de gezondheidstoestand van de betrokkene; de lidstaten moeten, vóór elke overdracht, alle twijfel dienaangaande wegnemen.*

*In casu blijkt uit geen enkel stuk van het administratief dossier dat verwerende partij enige individuele garantie heeft opgevraagd of bekomen van de Zwitserse autoriteiten met betrekking tot de continuïteit van de behandeling van verzoekers maagaandoening, noch met betrekking tot de opvolging van zijn armletsel. Dit gebrek aan voorzorgsmaatregelen is des te problematischer nu verzoeker, in geval van overdracht, terecht zou komen in het hierboven beschreven stelsel van kantonale noodhulp (CHF 8/dag), dat door het AIDA-rapport 2025 zelf als schadelijk voor de gezondheid van verzoekers wordt omschreven (AIDA-rapport 2025, p. 91).*

*Deze informatie is nochtans essentieel om de rechten van verzoeker te waarborgen en zijn onmiddellijke bijzondere behoeften te respecteren. Het gebrek aan enige voorzorgsmaatregel of individuele garantie vormt dan ook een bijkomende schending van de zorgvuldigheidsplicht die op verwerende partij rust.”*

4.2. Luidens artikel 2.2, eerste lid van de RvV-wet is de procedure schriftelijk en wordt deze ingeleid door een verzoekschrift dat alle feiten en middelen bevat. Overeenkomstig artikel 2.18, tweede lid van voormelde wet bestaat een ontvankelijk middel uit de vermelding van de rechtsregel waarvan de schending wordt aangevoerd en van de wijze waarop die rechtsregel concreet overtreden zou zijn.

De Raad vindt in het verzoekschrift geen concrete uitleg over de wijze waarop de bestreden beslissing artikel 1 van het Handvest en de artikelen 3 (2) en 31 van de Dublin III-Verordening schendt.

Deze onderdelen van het enig middel zijn derhalve onontvankelijk.

4.3. De artikelen 2 en 3 van de wet 29 juli 1991 hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast, zoals ook zal blijken uit wat volgt, dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan.

4.4. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

4.5. De verwerende partij neemt het verzoek om internationale bescherming (hierna: het VIB) niet in behandeling omdat zij voor deze behandeling Zwitserland verantwoordelijk acht. De Zwitserse autoriteiten hebben op 4 augustus 2026 de ontvangst van de kennisgeving inzake terugname bevestigd.

Het besluit van een lidstaat om een asielzoeker over te dragen aan de lidstaat die in principe verantwoordelijk is voor de behandeling van het VIB, vormt een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarbij het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten van fundamenteel belang is. De verwerende partij moet dus uitgaan van dit interstatelijk vertrouwensbeginsel dat gestoeld is op het vermoeden dat de behandeling van een vreemdeling in de aangezochte lidstaat in overeenstemming is met de bepalingen van het Handvest, het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 en het EVRM. Echter, dat vermoeden is weerlegbaar, en elke overdracht is uitgesloten wanneer er ernstige en aantoonbare gronden zijn om aan te nemen dat de betrokken persoon een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen, in strijd met artikel 4 van het Handvest. Deze bepaling komt overeen met artikel 3 van het EVRM, en de betekenis en reikwijdte ervan zijn, krachtens artikel 52, lid 3 van het Handvest, dezelfde als die welke door genoemd verdrag aan deze bepalingen worden toegekend (HvJ 19 maart 2019, Jawo, C 163/17, punten 80-81, 83- 87 en 91).

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering of overdracht door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoeker in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 96). De gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer dienen echter een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van deze verdragsbepaling te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220, EHRM, Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof of HvJ) stelde in het arrest Jawo van 19 maart 2019 (zaak C 163/17) dat de tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid moeten bereiken voordat er sprake is van een risico op schending van artikel 4 van het Handvest, waardoor er niet meer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (punt 92 van het arrest).

Artikel 16.3 van de AMMR bepaalt dat wanneer er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat de verzoeker als gevolg van de overdracht aan die lidstaat een reëel risico zou lopen op schending van zijn of haar grondrechten die neerkomt op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest, moet worden onderzocht of een andere lidstaat kan worden aangewezen als verantwoordelijke lidstaat, en dat, wanneer dat niet kan, de met het bepalen van de verantwoordelijkheid belaste lidstaat zelf verantwoordelijk wordt voor de behandeling van het VIB.

In die context moet erop worden gewezen dat de verwerende partij rekening moet houden met relevante en objectieve informatie waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. Het komt verder aan de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad t. Bulgarije, § 99, punt (b)).

4.6. Uit het bestreden overdrachtsbesluit blijkt dat de verwerende partij zich bewust is van haar verplichtingen inzake het onderzoek naar het reëel risico op onmenselijke of vernederende behandelingen en op concrete wijze de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht. Zij heeft daarbij gewezen op de verdragsrechtelijke en Europeesrechtelijke verplichtingen van Zwitserland en de rechtspraak van het EHRM en het Hof die ter zake de ijkpunten vormen. Verder heeft zij rekening gehouden met de verklaringen van de verzoekende partij en met de in de bestreden beslissing vermelde bronnen.

Op grond van al deze informatie en na een uitgebreide motivering – luidens dewelke zij niet blind is gebleven voor de tekortkomingen van het Zwitserse systeem – is de verwerende partij tot de volgende conclusie gekomen:

*“Gelet op het voorgaande kan niet worden besloten dat de verzoeker als gevolg van de overdracht aan die lidstaat een reëel risico zou lopen op schending van zijn of haar grondrechten die neerkomt op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM.*

*Gelet op het voorgaande wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 35(1) van Verordening (EU) 2024/1351.”*

Het komt aan de verzoekende partij toe om de analyse van de verwerende partij met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

4.7. De Raad wijst erop dat de verwerende partij erkent dat *“het AIDA-rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers”* doch van oordeel is dat *“dit rapport niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Zwitserland dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening (EU) 2024/1351 aan Zwitserland worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”*

De Raad wijst opnieuw op de rechtspraak van het Hof in de zaak Jawo en de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid die moet zijn bereikt alvorens de tekortkomingen vallen onder artikel 4 van het Handvest en niet langer mag worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij van mening is dat in dit dossier geen dergelijke elementen voorliggen. De bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is volgens het Hof pas bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, C-163/17, Jawo, punten 92-93).

Het komt dus aan de verzoekende partij toe om aan te tonen dat die drempel in haar geval wel degelijk wordt bereikt.

4.8. Doorheen haar verzoekschrift werpt de verzoekende partij erg algemeen op dat er in Zwitserland problemen zouden zijn met de procedure van verzoeken om internationale bescherming waarbij zij wijst op beweerdelijk vaak voorkomende problemen bij de communicatie met tolken. Verder zouden er problemen zijn bij de beroepsinstantie tegen beslissingen in asielzaken en zouden vragen kunnen gesteld worden bij de daadwerkelijke doeltreffendheid van het rechtsmiddel. Bij een volgend verzoek om internationale bescherming is er geen verplichting om een persoonlijk gehoor te organiseren en worden verzoekers ondergebracht in kantonale noodopvang. De verzoekende partij wijst erop dat een volgend verzoek geen automatisch opschortend effect heeft. Zij meent dat niet aangetoond is dat zij bij een terugkeer naar Zwitserland op een effectieve wijze een volgend verzoek zal kunnen indienen, dat gezien zij de Zwitserse landtalen niet beheerst, er een reëel risico bestaat dat zij haar argumenten niet schriftelijk op een correcte en volledige wijze zal kunnen voorleggen, dat het ontbreken van een persoonlijk gehoor geen ruimte biedt om haar verklaringen mondeling toe te lichten. Er zou bij een dergelijk verzoek geen toegang zijn tot sociale bijstand en enkel toegang zijn tot minimale noodhulp, wat 8,5 euro per dag bedraagt om te voorzien in voeding, vervoer en alle overige noden, wat extreem laag is in vergelijking met de hoge levenskosten en waarbij onderdak vaak verleend wordt in ondergrondse bunkers of containers. De verzoekende partij wijst erop dat de leefomstandigheden in de federale opvangcentra collectief georganiseerd zijn en dat er kritiek is op de tijdelijke opvanglocaties. Volgens de verzoekende partij zijn deze structurele beperkingen des te problematischer nu zij, gelet op haar taal, haar precaire situatie en haar gezondheidstoestand, redelijkerwijze niet in staat zal zijn om een vrees voor verwijdering naar Burundi op een adequate en effectieve wijze te doen gelden binnen dit kader.

Daarnaast zou de verzoekende partij in Zwitserland het risico lopen op verwijdering naar haar land van herkomst, dat zij foutief aanduidt als ‘Eritrea’. Zij meent dat de verwerende partij zich beperkt tot het citeren van het wederzijds vertrouwensbeginsel waarbij gesteld wordt dat er geen aanleiding is om aan te nemen dat Zwitserland het non-refoulementbeginsel niet respecteert, maar waarbij geen specifieke en individuele analyse plaatsvindt van het risico op refoulement naar Burundi. De verzoekende partij betoogt dat noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij een concreet, zorgvuldig onderzoek heeft doorgevoerd terwijl zij tijdens haar persoonlijk onderhoud een precieze, verifieerbare bewering heeft geformuleerd, met name dat Zwitserland Burundezinnen terugstuurt en

teruggekeerden slecht worden behandeld door de inlichtingendienst. Zij meent dat dit des te problematischer is nu blijkt dat het beleid van de Zwitserse autoriteiten ten aanzien van Burundese onderdanen op zich een systeemfout uitmaakt die zich verzet tegen een terugkeer naar Zwitserland, dat een artikel van SOS Médias Burundi van 26 mei 2026 bevestigt dat Zwitserland sinds 2024 een praktijk van gedwongen terugkeer naar Burundi voortzet, ondanks de herhaalde waarschuwingen van een risico op vervolging, dat het artikel vermeldt dat een persconferentie werd georganiseerd waarin de Zwitserse autoriteiten worden opgeroepen hun terugkeerbeleid te herzien, dat het artikel eveneens getuigt van de psychologische nood van reeds teruggekeerde personen en van de vrees voor willekeurige aanhoudingen in de door de nakende verkiezingen van 2027 verscherpte politieke context.

Ten laatste merkt de verzoekende partij nog op dat de verwerende partij heeft nagelaten de nodige voorzorgsmaatregelen te nemen door individuele garanties te bekomen van de Zwitserse autoriteiten die alle ernstige twijfels over de gevolgen van de overdracht voor haar gezondheid en haar morele en fysieke integriteit hadden kunnen wegnemen. Zij wijst erop dat zij verklaarde maagproblemen te hebben waarvoor zij levenslang medicatie moet nemen en zij nog steeds hinder ondervindt van een vroegere armbreuk, dat zij hiervan medische verslagen overhandigde, dat de bestreden beslissing de overlegging van deze stukken erkent om vervolgens te stellen dat geen medische documenten zijn aangebracht. Zij meent dat artikel 50 van het AMMR de verwerende partij er niet van ontslaat voorafgaand na te gaan of de overdracht gelet op de concrete gezondheidstoestand geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Zij meent dat uit geen enkel stuk van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij enige individuele garantie heeft opgevraagd of bekomen van de Zwitserse autoriteiten met betrekking tot de continuïteit van de behandeling voor haar maagaandoening, noch betreffende de opvolging van haar armletsel. Dat dit gebrek aan voorzorgsmaatregelen nog problematischer is nu zij, in geval van overdracht, terecht zou komen in het stelsel van kantonale noodhulp, dat door het AIDA-rapport 2025 zelf omschreven wordt als schadelijk voor de gezondheid.

4.9. Uit het betoog van verzoekende partij blijkt niet, zoals zal blijken uit wat volgt, dat de verwerende partij bepaalde objectieve informatie uit het AIDA-rapport 2025 die kon wijzen op een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bij een overdracht naar Zwitserland ten onrechte niet in overweging heeft genomen. Zij kan dan ook niet dienstig betogen dat de verwerende partij in de bestreden beslissing een bijzonder selectieve lezing maakt van het AIDA-rapport 2025 en ervoor kiest om de bijzonder verontrustende informatie te negeren of te minimaliseren.

In zoverre de verzoekende partij meent dat de verwerende partij niet is overgegaan tot een grondig, zorgvuldig, rigoureuus en actueel onderzoek van de individuele elementen die een overdracht in de weg staan omwille van een mogelijk risico om blootgesteld te worden aan een schending van artikel 3 van het EVRM, dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de verwerende partij dit risico afdoende heeft onderzocht, alsook waar zij meent dat de verwerende partij zich verschuilt achter het beginsel van wederzijds vertrouwen, kan zij geenszins gevolgd worden, zoals ook zal blijken uit wat volgt.

4.11. Inzake de procedure stelt de bestreden beslissing vast dat het AIDA-rapport 2025 stelt dat er geen noemenswaardige obstakels zijn voor personen die naar Zwitserland terugkeren in het kader van de Dublin-procedure, dat er bijgevolg geen redenen zijn om aan te nemen dat de verzoekende partij na overdracht moeilijkheden zal ondervinden betreffende haar VIB in Zwitserland, dat personen in een terugnamesituatie, zoals de verzoekende partij, zich moeten melden bij de migratieautoriteiten van het kanton waaraan zij werden toegewezen, ongeacht de status van hun procedure en dat verzoekers om internationale bescherming in de praktijk toegang hebben tot rechtsbijstand.

Bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming kunnen kritisch bekeken worden, maar ook hier leidt de uiteindelijke beslissing van de verwerende partij, zoals reeds vermeld, tot de conclusie dat er geen sprake is van procedures die de minimale normen in dit verband niet zouden respecteren.

De verzoekende partij heeft op dit vlak overigens geen enkele opmerking gegeven wanneer haar hiertoe de kans geboden werd, niettegenstaande zij recent reeds een procedure tot het bekomen van internationale bescherming doorlopen heeft in Zwitserland en haar aanvraag werd afgewezen.

De Raad merkt op dat het gegeven dat er in het verleden in bepaalde dossiers mogelijk sprake was van een probleem met de tolk of van vertaalproblemen niet betekent dat in het algemeen kan worden gesteld dat elke asielzoeker hiermee te maken krijgt of per definitie als gevolg hiervan – en mede doordat in Zwitserland de gehoren niet worden audio- of video-opgenomen – dreigt te worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen. De verzoekende partij toont zo ook niet aan dat eventuele problemen hieromtrent die een invloed zouden kunnen hebben op de beoordeling van het relaas door de Zwitserse autoriteiten niet dienstig kunnen worden aangevoerd en geremedieerd in het kader van het beroep. De

verzoekende partij toont trouwens evenmin aan dat zij zelf problemen kende met de tolken in Zwitserland en al helemaal niet dat dit een invloed had op de wijze waarop haar beschermingsverzoek werd beoordeeld.

Waar de verzoekende partij stelt dat het FAC de enige instantie is die bevoegd is om een beroep tegen beslissingen van het SEM te behandelen doch diens bevoegdheid beperkt is daar dit Hof de opportuniteit van de beslissing niet kan beoordelen, verduidelijkt zij met haar betoog geenszins op welke wijze hieruit blijkt dat Zwitserland de minimumnormen inzake de asielprocedure niet zou respecteren.

Door louter te wijzen op het overschrijden van de termijnen en het feit dat het Hof een voorschot in de kosten kan opleggen, op straffe van niet-ontvankelijkheid, alsook te wijzen op het oordeel van het UN-CAT, zoals weergegeven op pagina 39 van het AIDA-rapport 2025 – dat stelt dat de asielprocedure voor het SEM/FAC aanzienlijke tekortkomingen vertoont, dat de uitspraak van de rechtbank, gedaan door één enkele rechter, met slechts een anticiperende en summiere beoordeling van de argumenten van de verzoeker, gebaseerd op twijfel aan de authenticiteit van de overgelegde documenten, maar zonder maatregelen te nemen om deze te verifiëren, een schending vormt van de procedurele verplichting om te zorgen voor een doeltreffend, onafhankelijk en onpartijdig onderzoek, zoals vereist door artikel 3 van het EVRM, dat wat de doeltreffendheid van de rechtsmiddelen betreft waarover de verzoeker beschikt, de Zwitserse instanties de opschortende werking van deze stappen niet hebben toegepast en dat de eis tot betaling van de proceskosten, terwijl de verzoeker zich in een precare financiële situatie bevond, hem de mogelijkheid ontnam om zich tot de rechter te wenden om zijn klacht door de rechters van het FAC te laten onderzoeken – en dat er actueel geen wijzingen zijn naar aanleiding van deze klacht van het UN-CAT, maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat zij omwille van deze elementen dreigt terecht te komen bij overdracht naar Zwitserland in een situatie die gelijkgesteld kan worden met een onmenselijke of vernederende behandeling conform artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Zij maakt dit evenmin aannemelijk door te wijzen op het feit dat zij een onvermogen verzoeker is. In dit kader wijst de Raad er nog op dat uit het AIDA-rapport 2025 (p. 38) overigens niet blijkt dat het Hof altijd een voorschot in de kosten oplegt. Zo wordt vermeld dat om bijzondere redenen men geheel of gedeeltelijk van het voorschot in de kosten kan worden vrijgesteld en dat beroepen ingediend door vertegenwoordigers die werken voor organisaties die gemachtigd zijn door het SEM meestal niet het voorwerp uitmaken van een voorschot in de kosten.

Bovendien stelt zich de vraag naar het belang van de verzoekende partij bij haar kritiek tegen de beroepsmogelijkheden tegen beslissingen in asielzaken en over de beroepsinstanties en hun bevoegdheid. Immers blijkt niet, minstens verduidelijkt de verzoekende partij dit niet, dat zij in Zwitserland een beroep heeft aangetekend tegen de afwijzingsbeslissing die zij aldaar kreeg. Zij maakt geenszins gewag van persoonlijke negatieve ervaringen die zij heeft gekend in een beroepsprocedure in asielzaken in Zwitserland.

De verzoekende partij betwist ook niet dat zij, gelet op haar afgewezen verzoek om internationale bescherming, bij een overdracht aan Zwitserland een navolgend verzoek zal kunnen indienen. Het betoog van de verzoekende partij is niet gericht op de beroepsmogelijkheden in het kader van een dergelijke procedure.

De verzoekende partij maakt met haar betoog dan ook niet aannemelijk dat haar verzoek om internationale bescherming in Zwitserland niet zorgvuldig en conform de gemeenschappelijke procedure voor internationale bescherming in de Unie zou geschieden en dat de Zwitserse autoriteiten de normen voor erkenning van onderdanen van derde landen, zoals die zijn vastgelegd in de Verordening (EU) 2024/1347 en Verordening (EU) 2024/1348, niet zouden respecteren.

4.12. Betreffende het navolgend verzoek, betoogt de verzoekende partij dat het SEM niet verplicht is een gehoor te organiseren en dit in de praktijk meestal niet doet, dat zij tijdens de behandeling van een volgend verzoek geen opvangplaats krijgt in een federaal opvangcentrum maar in een kantonnale noodopvang, dat gezien deze procedurele kenmerken niet kan worden aangenomen dat zij bij een overdracht naar Zwitserland op een effectieve wijze een volgend verzoek zou kunnen indienen, dat aangezien zij de Zwitserse landtalen niet beheerst, er een reëel risico bestaat dat zij haar argumenten niet schriftelijk en op een correcte, volledige wijze zal kunnen voorleggen, dat het ontbreken van een persoonlijk gehoor geen ruimte biedt om haar verklaringen mondeling toe te lichten of misverstanden recht te zetten.

De verzoekende partij die al langere tijd in Zwitserland verbleef en er aldaar in slaagde om een verzoek om internationale bescherming in te dienen en de nodige medische hulp en operaties te krijgen, maakt niet aannemelijk dat zij door een taalbarrière niet in staat zou zijn om haar argumenten schriftelijk op te stellen of te laten opstellen. Zij maakt ook niet aannemelijk dat het voor haar niet mogelijk zou zijn zich te richten tot juridische bijstand, nog minder dat zij in het verleden niet reeds kon genieten van juridische vertegenwoordiging. Zij toont voorts niet aan op welke wijze het feit dat zij zou worden opgevangen in de kantonnale noodopvang afbreuk zou doen aan haar mogelijkheid om haar argumenten schriftelijk en op correcte en volledige wijze voor te leggen. Nu zij dit niet aantoonst of aannemelijk maakt, maakt zij ook niet

aannemelijk dat het desgevallend voorkomend gebrek aan een persoonlijk gehoor ertoe zou leiden dat zij niet op effectieve wijze een volgend verzoek zou kunnen indienen.

Voorts betoogt verzoeker dat een volgend verzoeker geen automatisch schorsend effect heeft.

Uit het AIDA-rapport 2025 blijkt echter dat, hoewel er van een volgend verzoek in beginsel geen schorsend effect uitgaat, het Zwitserse SEM in de praktijk schorsend effect verleent tot zij een eerste advies hebben verstrekt over het volgende VIB (AIDA-rapport 2025, p. 75). Het gegeven dat van een beroep inzake een afgewezen volgend asielverzoek geen schorsende werking uitgaat, is overigens niet strijdig met het EU-acquis. De Raad verwijst naar de rechtspraak van het Hof van Justitie (HvJ 17 december 2015, nr. C-239/14) waarin het Hof uitdrukkelijk stelde: *“Artikel 39 van richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, gelezen in het licht van de artikelen 19, lid 2, en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, moet aldus worden uitgelegd dat het zich niet verzet tegen een nationale wettelijke regeling die geen schorsende werking verleent aan een beroep dat is ingesteld tegen een beslissing zoals aan de orde in het hoofdgeding, om een hernieuwd asielverzoek niet opnieuw te behandelen”*.

4.13. De verzoekende partij wijst er voorts op dat verzoekers die een volgend verzoek indienen geen toegang hebben tot sociale bijstand en enkel beroep kunnen doen op minimale noodhulp, wat 8,5 euro per dag bedraagt om te voorzien in voeding, vervoer en alle overige noden, wat extreem laag is in vergelijking met de hoge levenskosten en waarbij onderdak vaak verleend wordt in ondergrondse bunkers of containers. Zij wijst erop dat de leefomstandigheden in de federale opvangcentra collectief georganiseerd zijn en dat er kritiek is op de tijdelijke opvanglocaties. Volgens de verzoekende partij zijn deze structurele beperkingen des te problematischer nu zij, gelet op haar taal, haar precaire situatie en haar gezondheidstoestand, redelijkerwijze niet in staat zal zijn om een vrees voor verwijdering naar Burundi op een adequate en effectieve wijze te doen gelden binnen dit kader.

Vooreerst wijst de Raad erop dat de verzoekende partij niet dienstig kan verwijzen naar de leefomstandigheden in federale opvangcentra daar zij er zelf op wees dat tijdens de behandeling van een volgend verzoek verzoekers geen opvangplaats krijgen in een federaal opvangcentrum maar worden ondergebracht in kantonale noodopvang.

Voorts wijst de Raad erop dat de verwerende partij hieromtrent in de bestreden beslissing motiveert *“Het AIDA-rapport stelt dat indieners van een navolgend verzoek recht hebben op opvang, maar beperkte materiële opvang (“reduced material conditions” – AIDA p. 88 - 89). Het AIDA-rapport meldt dat in dergelijke omstandigheden de verzoekers niet worden verwezen naar een federaal centrum, maar toegewezen blijven aan de al eerder bevoegde kantons en dat de mate van opvang afhangt van de praktijk in het betreffende kanton (AIDA p. 90). Opvang via de kantons gebeurt meestal in collectieve opvangcentra. De verzoekers hebben hier in het algemeen meer vrijheid dan in de federale centra, zo mogen ze het centrum in de meeste gevallen verlaten en terugkomen wanneer het hen uitkomt en kunnen ze hun eigen eten koken. In sommige centra in de kantons is ook toegang tot beroepsopleidingen en taalcursussen. Daarentegen liggen de meeste centra in de kantons erg afgelegen en maakt dat het moeilijker om vrienden, familie of advocaat te ontmoeten (AIDA p. 105).*

*Verzoekers om internationale bescherming hebben gedurende de hele procedure recht op opvang. De materiële opvang bestaat hoofdzakelijk uit accommodatie, voeding, gezondheidszorg en beperkte financiële toelages (blz. 88). Onder bepaalde voorwaarden kan materiële opvang worden verminderd of opgeschort (blz. 92). Iedereen die zich op het Zwitsers grondgebied bevindt heeft onvoorwaardelijk recht op noodhulp (blz. 93). Volgens het rapport zijn er geen gevallen bekend van verzoekers die werden uitgesloten van opvang vanwege een tekort aan plaatsen (blz. 102).*

(...)

*We erkennen dat het AIDA-rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers. Toch zijn we van oordeel dat dit rapport niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Zwitserland dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening (EU) 2024/1351 aan Zwitserland worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Zwitserland is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.”*

Met haar betoog werpt de verzoekende partij geen ander licht op voormelde motieven waaruit blijkt dat de verwerende partij op concrete en zorgvuldige wijze een onderzoek heeft verricht naar de situatie van opvang

voor Dublin-terugkeerders en heeft vastgesteld dat hoewel er kritische bemerkingen kunnen gemaakt worden bij de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming, het AIDA-rapport 2025 niet leidt tot de conclusie dat deze opvangvoorzieningen dermate gebrekkig zijn dat een aan Zwitserland overgedragen verzoeker per definitie zal geconfronteerd worden met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

De verzoekende partij maakt opnieuw niet duidelijk op welke wijze de opvangvoorzieningen in Zwitserland er, mede gelet op haar taal, haar precare en gezondheidssituatie, ertoe zou leiden dat zij niet in staat zal zijn om haar vrees voor verwijdering naar Burundi op een adequate en effectieve wijze te doen gelden.

4.14. Betreffende de opgeworpen schending van het non-refoulementbeginsel kan de verzoekende partij niet gevolgd worden dat de verwerende partij zich beperkt tot het citeren van het wederzijds vertrouwensbeginsel, dat geen specifieke en individuele analyse plaatsvond, dat de verwerende partij zich heeft beperkt tot een algemene en stereotype verwijzing naar het beginsel van wederzijds vertrouwen, zonder de door haar aangevoerde concrete elementen individueel te onderzoeken, dat de verwerende partij zich heeft beperkt tot een stereotype motivering zonder concreet te analyseren wat de gevolgen zouden zijn voor haar van een terugkeer naar Zwitserland. Zo wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd:

*“Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Zwitserland indirect refoulement impliceert, wijzen we erop dat Zwitserland de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het EVRM. Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Zwitserland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Zwitserland onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Zwitserse autoriteiten de gemeenschappelijke procedure voor internationale bescherming in de Unie en de normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, zoals die zijn vastgelegd in Verordening (EU) 2024/1347 en Verordening (EU) 2024/1348, niet zouden respecteren. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat een door de betrokkene in Zwitserland ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd of zou worden getoetst.*

*We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel wanneer de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten, aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.*

*Betrokkene verklaarde dat hij naar België kwam omdat België de situatie in Burundi beter kent dan andere landen omwille van de koloniale geschiedenis. We wijzen er in dit verband op dat in Verordening (EU) 2024/1351 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dat betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de discretionaire clausules van Verordening (EU) 2024/1351. Het enkele feit dat de betrokkene in België wenst te verblijven, kan dus niet worden beschouwd als een zwaarwegende grond op basis waarvan dient te worden aangenomen dat de verzoeker in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.*

*Betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Zwitserland omdat de Zwitserse autoriteiten Burundezes terugsturen naar Burundi. Hij stelde dat mensen daarom zelfmoord plegen, verder verklaarde hij dat wie effectief teruggestuurd werd door de Burundese inlichtingendienst slecht behandeld werd. We benadrukken nogmaals dat indien betrokkene zou willen impliceren dat een overdracht van de betrokkene aan Zwitserland indirect refoulement impliceert, we erop wijzen dat Zwitserland de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het EVRM. Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Zwitserland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt.*

*Het verzoek van betrokkene in Zwitserland werd afgewezen. Hieromtrent benadrukken we dat het indienen van een verzoek om internationale bescherming niet automatische impliceert dat men een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat men na een eventuele afwijzing van een verzoek om internationale bescherming op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel een bijhorende maatregel van bewaring, betekent bovendien niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Zwitserse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als*

vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft niet zouden respecteren.” (eigen onderlijnen)

Hieruit blijkt aldus wel degelijk dat de verwerende partij een concreet en individueel onderzoek heeft gevoerd naar de door de verzoekende partij tijdens haar gehoor vermelde verklaringen en beweringen dat Zwitserland Burundezes terugstuurt naar Burundi en teruggekeerden slecht worden behandeld door de inlichtingendiensten. Er blijkt dan ook niet dat de verwerende partij nagelaten heeft een onderzoek te voeren naar de vraag over de gegrondheid van de vrees teruggestuurd te worden door Zwitserland naar Burundi in strijd met het non-refoulementbeginsel.

Het feit dat uit een persartikel blijkt dat mensenrechtenorganisaties en experts het beleid van de Zwitserse autoriteiten waarbij zij effectief overgaan tot het gedwongen terugsturen van Burundezes naar Burundi, afkeuren, waarbij gewezen wordt op de waarschuwingen voor het risico op vervolging en op de psychologische nood van reeds teruggekeerde personen en van de vrees voor willekeurige aanhoudingen in de door de nakende verkiezingen van 2027 verscherpte politiek context in Burundi, doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk.

Uit het artikel kan geenszins (afdoende) blijken dat Zwitserland de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft niet zou respecteren, noch dat elke Burundees een risico loopt op vervolging bij een terugkeer. Het feit dat een verzoek of navolgend verzoek om internationale bescherming niet wordt ingewilligd in Zwitserland en een persoon vervolgens wordt bevolen terug te keren of gedwongen wordt teruggeleid, leidt dan ook niet automatisch tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Het loutere feit dat dit persartikel een volgens de verzoekende partij *“concreet, gedateerd en gedocumenteerd bericht over een praktijk die zich situeert in dezelfde periode als de bestreden beslissing”* betreft, doet aan het voormelde geen afbreuk.

4.15. Waar de verzoekende partij zou menen dat het de verwerende partij toekwam een onderzoek te voeren naar de gevolgen van een, onrechtstreekse, terugkeer naar Burundi, kan zij niet gevolgd worden. De Raad wijst erop dat de huidige bestreden beslissing een overdrachtsbesluit naar Zwitserland betreft en niet naar Burundi. De op heden voorliggende beslissing geeft enkel aan dat verzoekende partij zich dient te begeven naar Zwitserland. De verzoekende partij kan in Zwitserland mogelijke bezwaren tegen een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst ter plekke tijdig en nuttig aanvoeren.

4.16. Ten laatste merkt de verzoekende partij nog op dat de verwerende partij heeft nagelaten de nodige voorzorgsmaatregelen te nemen door individuele garanties te bekomen van de Zwitserse autoriteiten die alle ernstige twijfels over de gevolgen van de overdracht voor haar gezondheid en haar morele en fysieke integriteit hadden kunnen wegnemen. Zij wijst erop dat zij verklaarde maagproblemen te hebben waarvoor zij levenslang medicatie moet nemen en zij nog steeds hinder ondervindt van een vroegere armbreuk, dat zij hiervan medische verslagen overhandigde, dat de bestreden beslissing de overlegging van deze stukken erkent om vervolgens te stellen dat geen medische documenten zijn aangebracht. Zij meent dat artikel 50 van het AMMR de verwerende partij er niet van ontslaat voorafgaand na te gaan of de overdracht gelet op de concrete gezondheidstoestand geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Zij meent dat uit geen enkel stuk van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij enige individuele garantie heeft opgevraagd of bekomen van de Zwitserse autoriteiten met betrekking tot de continuïteit van de behandeling voor haar maagaandoening, noch betreffende de opvolging van haar armletsel. Zij betoogt dat dit gebrek aan voorzorgsmaatregelen nog problematischer is nu zij, in geval van overdracht, terecht zou komen in het stelsel van kantonale noodhulp, dat door het AIDA-rapport 2025 zelf omschreven wordt als schadelijk voor de gezondheid.

De verzoekende partij kan gevolgd worden dat artikel 50 van het AMMR de verwerende partij er niet van ontslaat voorafgaand na te gaan of de overdracht gelet op de concrete gezondheidstoestand geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Echter blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing wel degelijk dat de verwerende partij dit risico is nagegaan en dit als volgt:

*“Het AIDA-rapport stelt dat de toegang tot dringende gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Zwitserland wettelijk is gewaarborgd. Ook wanneer de materiële opvang wordt beperkt of stopgezet, hebben verzoekers nog toegang tot gezondheidszorg. De toegang tot gezondheidszorg geldt gedurende de hele procedure. Personen die een negatieve beslissing krijgen, kunnen via de noodregeling nog medische zorgen krijgen. De wet voorziet in aansluiting van verzoekers bij de ziekteverzekering. Psychologische en psychiatrische behandelingen worden door de verzekering gedekt. In alle federale opvangcentra is een medische dienst aanwezig (AIDA, p. 108). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Zwitserland een risico op onmenselijke of vernederende*

behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene dat hij maagproblemen heeft waarvoor hij de rest van zijn leven medicatie moet nemen. Hij stelde dat reeds een arts kon raadplegen. Hij verklaarde ook in het verleden zijn arm te hebben gebroken en hier nog last van te hebben en bezorgde ons hiervan enkele medische verslagen.

Er zijn tot op heden in het administratief dossier van de betrokkene geen medische attesten of andere specifieke documenten aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidssituatie van de betrokkene een overdracht aan Zwitserland zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Zwitserland niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Zwitserland van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België.

Artikel 50 van Verordening (EU) 2024/1351 bepaalt dat de overdragende lidstaat, enkel om ervoor te zorgen dat de adequate medische verzorging of behandeling gegeven wordt aan met name kwetsbare personen, de verantwoordelijke lidstaat informatie verstrekt over eventuele bijzondere behoeften van de over te dragen persoon, die in specifieke gevallen ook informatie over de fysieke of mentale gezondheidstoestand van die persoon kan omvatten. Die informatie wordt doorgegeven in een gemeenschappelijke gezondheidsverklaring met de nodige bijgevoegde stukken. De verantwoordelijke lidstaat zorgt ervoor dat goed in die bijzondere behoeften wordt voorzien, met name als het gaat om essentiële medische zorg. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in dit geval kan de nodige informatie betreffende bijzondere behoeften door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat de verantwoordelijke lidstaat, die door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring in kennis kan worden gesteld van bijzondere behoeften, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien. Verder verwijzen we in dit verband ook naar rechtspraak van het EHRM waarin wordt bevestigd dat de overdracht van volwassen alleenstaande verzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, met inbegrip van verzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië).

Gelet op het voorgaande kan niet worden besloten dat de verzoeker als gevolg van de overdracht aan die lidstaat een reëel risico zou lopen op schending van zijn of haar grondrechten die neerkomt op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM.”

Waar de verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing de overhandiging van de medische stukken erkent maar zelf, op incoherente wijze, stelt dat geen medische stukken zouden zijn aangebracht, gaat zij uit van een gedeeltelijke lezing van de bestreden beslissing. Immers wordt niet gesteld dat in het administratief dossier van de verzoekende partij geen “medische attesten of andere specifieke documenten aangebracht” werden, doch wel dat er geen dergelijke documenten werden aangebracht “die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidssituatie van de betrokkene een overdracht aan Zwitserland zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest” en dat er verder ook geen aanwijzingen zijn “dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Zwitserland niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig” en dat “de kwaliteit van de medische voorzieningen in Zwitserland van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België.”

Uit de medische stukken die de verzoekende partij heeft voorgelegd en die zich in het administratief dossier bevinden (stukken nrs. 32 en 33), blijkt dat zij op 9 maart 2026 gezien werd op de neurologische dienst in een ziekenhuis in Zug (Zwitserland) (stuk nr. 32). Als diagnose werd gesteld dat er sprake is van partiële axonotmesis van de nervus medianus links, letsel gerelateerd, perioperatief ontstaan bij eerste behandeling en van een lichte vorm van Carpaletunnelsyndroom rechts. De toewijzingsreden is het Carpaletunnelsyndroom. Bij de anamnese lezen we dat de verzoekende partij in juli 2022 een distale radiusfractuur links opgelopen heeft, waarvoor zij in Burundi behandeld werd, dat er na verloop van tijd blijkbaar een afwijking was, dat in maart 2023 een correctie-osteotomie in een Ziekenhuis in Basel plaatsvond, dat in 2024 in Zug opnieuw een operatie plaatsvond wegens ‘mal-union’, dat daarna een verwijdering van het osteosynthesemateriaal plaatsvond maar waarschijnlijk niet volledig. De problemen die de verzoekende partij ervaart in haar hand en vingers worden vermeld. Als oorzaak wordt vermeld dat volgens de verzoekende partij zij mishandeld werd door de politie in Burundi. Er wordt vermeld dat de verzoekende partij verschillende soorten medicatie inneemt en zelf gebruikt. Na de klinisch-neurologische bevindingen wordt, in de beoordeling, opnieuw de reeds vermelde diagnose genoteerd en wordt gesteld dat een operatieve behandeling wordt aanbevolen, eventueel zelfs het hechten van de zenuwen en dat een

beoordeling door een handchirurg daarom zinvol zou zijn. Uit een 'Avis Orthopédiste' van 7 augustus 2026 (stuk nr. 33) van een arts te Brussel blijkt dat de verzoekende partij bij deze arts op consultatie is geweest op de voormelde datum, dat uit de Rx van de pols links een aanwezigheid van een schroef blijkt aan het distale uiteinde van de radius zonder tekenen van losraken. Eveneens wordt gemeld dat veranderingen in de corticale laag en het botweefsel van het distale uiteinde van de radius wijzen op een gevolg van een eerdere aandoening, dat dit kan vergeleken worden met eventuele röntgenfoto's en de medische voorgeschiedenis van de patiënt. Uit een document "*Examen: Rx poignet G*" waaruit blijkt dat het onderzoek geschiedde op 30 juli 2026 blijkt, naast de informatie die reeds blijkt uit het 'Avis Orthopédiste', ook nog dat er sprake is van een antecedent van een polsbreuk in 2020.

Tijdens het gehoor op 31 juli 2026 (administratief dossier, stuk nr. 35) verklaart de verzoekende partij, op vraag 35 "*Ik neem medicatie voor mijn maag en mij werd verteld dat ik deze medicatie mijn hele leven zal moeten nemen. (...) Mij werd verteld dat het een maagaandoening is. Ik heb medische documenten in het centrum. Ik ben behandeld in het (...)ziekenhuis en door het Rode Kruis. Ik heb deze aandoening sinds mijn terugkeer uit Burundi. Daar kreeg ik medicatie en ik ging regelmatig naar ziekenhuis omdat de pijn erg hevig was.*" en op vraag 42 (over de reden van het verlaten van Burundi) onder meer "*Ik werd opgesloten, mishandeld en bijna gedood. Ze hebben mijn arm gebroken (...). Ik werd verwond door de Imbonerakure en de politie. (...)*".

De Raad stelt vast dat uit de medische documenten blijkt dat de verzoekende partij last heeft van de maag waarvoor zij medicatie neemt en ook gevolgen heeft van een vroegere breuk en problemen aan de handen en dat hiervoor een operatieve behandeling wordt aanbevolen, eventueel zelfs het hechten van de zenuwen en dat een beoordeling door een handchirurg daarom zinvol zou zijn.

Er is dan ook in eerste instantie niet aangetoond dat de verzoekende partij kampt met dermate ernstige gezondheidsproblemen dat deze een overdracht naar Zwitserland in de weg zouden staan.

De verzoekende partij maakt met haar betoog ook geenszins aannemelijk dat er sprake zou zijn van een noodzaak van een (onmiddellijke) behandeling, waarbij de ontstentenis hiervan zou leiden tot een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest, noch minder dat er effectief sprake zou zijn van het niet kunnen verkrijgen van een bepaalde behandeling.

Wat betreft de individuele gezondheidssituatie en de vraag naar een specifieke kwetsbaarheid, blijkt uit het arrest CK tegen Slovenië, C-578/16 PPU van 16 februari 2017 van het Hof, waarnaar ook de verzoekende partij verwijst, dat vooraleer een overdracht niet kan doorgaan omdat het een schending van artikel 4 van het Handvest zou kunnen inhouden, er sprake moet zijn van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van verzoeker (arrest CK tegen Slovenië, C-578/16 PPU, van 16 februari 2017). *In casu* is dit niet aangetoond met een begin van bewijs, hetgeen door de centrumarts ook op 13 augustus 2026 werd vastgesteld, in het 'medisch attest bijlage II (Paposhvili)' (administratief dossier, stuk nr. 45). De centrumarts heeft zich bijgevolg uitgesproken over de medische situatie van de verzoekende partij.

De verzoekende partij verduidelijkt in haar verzoekschrift ook geenszins op welke wijze uit de door haar voorgelegde medische attesten zou kunnen blijken dat er sprake is van een reëel en bewezen risico op een "*aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang*" van haar gezondheidstoestand. Zij toont evenmin aan, zelfs indien de aanbevolen operatie niet onmiddellijk zou kunnen plaatsvinden in Zwitserland, er sprake is van een reëel en bewezen risico op een "*aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang*" van haar gezondheidstoestand. Zij toont ook niet aan dat zij de door haar benodigde medicatie voor haar maagproblematiek niet op voorraad heeft of niet vanuit België kan voorzien worden voor een bepaalde tijd, noch dat zij naderhand deze medicatie niet kan bekomen in Zwitserland.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij medische documenten heeft voorgelegd waaruit blijkt dat er sprake is van een medische aandoening die de overdracht op zich verhindert of een medische aandoening waarvoor zij een onmiddellijke behandeling behoeft zonder dewelke zij het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling, noch dat zij een dergelijke behandeling niet kan bekomen in Zwitserland. De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat de verwerende partij foutief, kennelijk onredelijk, onzorgvuldig of strijdig met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, heeft gesteld "*Er zijn tot op heden in het administratief dossier van de betrokkene geen medische attesten of andere specifieke documenten aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidssituatie van de betrokkene een overdracht aan Zwitserland zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Zwitserland niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de*

*medische voorzieningen in Zwitserland van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België.*”, noch dat daar heden anders moet worden over geoordeeld.

Bovendien blijkt uit het administratief dossier en uit de door de verzoekende partij voorgelegde stukken dat zij in Zwitserland reeds tweemaal werd geopereerd en zij ook na haar asielaanvraag in 2025, namelijk op 9 maart 2026, toegang had tot de neurologische opvolging voor haar problemen. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat er voor haar, die reeds de weg naar de gezondheidszorg in Zwitserland kent en van deze zorgen reeds gebruik heeft kunnen maken, praktische problemen bestaan die de toegang tot de gezondheidszorg belemmeren (zoals communicatiebarrières, transportproblemen, het terechtkomen in de kantonale noodhulp, ...). In die zin is het aanvoeren van het gebrek aan het nemen van ‘voorzorgsmaatregelen’ niet dienstig. Immers is de verzoekende partij aldus klaarblijkelijk reeds in staat geweest om haar weg te vinden naar de gezondheidsdiensten en -instellingen in Zwitserland, zodat zij niet aantoont dat het voor haar niet mogelijk zou zijn haar rechten te doen gelden. Zij verduidelijkt geenszins waarom het voor haar die er reeds eerder in slaagde om medische opvolging in Zwitserland te verkrijgen, omwille van de beperktere opvangvoorzieningen in de kantonale noodhulp, moeilijker zou zijn haar rechten te doen gelden.

De Raad volgt de verwerende partij waar zij stelt dat er geen aanwijzingen zijn, minstens toont de verzoekende partij dit niet aan, dat de verzoekende partij in haar hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Zwitserland niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Zwitserland van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als in België.

De verzoekende partij toont dan ook geenszins aan dat er *in casu* een noodzaak was om individuele garanties te vragen en te verkrijgen van de Zwitserse autoriteiten met betrekking tot de continuïteit van de behandeling van haar maagaandoening of met betrekking tot de opvolging van haar armltset.

4.17. De Raad besluit dat de verzoekende partij geen elementen bijbrengt die van een dergelijke zwaarwichtigheid zijn dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel niet langer zou gelden en de verwerende partij op onwettige, onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft geconcludeerd dat geen schending voorligt van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, of dat daarover niet afdoende werd gemotiveerd. Zij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij de actuele beschikbare en objectieve landeninformatie over Zwitserland slechts gedeeltelijk of selectief zou hebben gelezen of bepaalde relevante informatie onterecht buiten beschouwing heeft gelaten.

In de gegeven omstandigheden maakt zij evenmin aannemelijk dat zij dreigt door Zwitserland te worden uitgewezen naar Burundi zonder de nodige waarborgen op het vlak van een voorafgaandelijk grondig en kwaliteitsvol onderzoek van een gegronde vrees op vervolging en een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling, of dat er op de verwerende partij enige verplichting rustte tot het vragen van garanties aan Zwitserland.

4.18. Een schending van artikel 4 van het Handvest, het hiermee overlappende artikel 3 van het EVRM of van het non-refoulementbeginsel wordt bijgevolg niet aangetoond, net zomin als een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van een van de aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur in de toepassing van voormelde hogere rechtsnormen. In de gegeven omstandigheden kan de verzoekende partij in geen geval ook aantonen dat de verwerende partij artikel 16.3 en/of artikel 50 van de AMMR zou hebben geschonden, en dit daargelaten de vraag of de verzoekende partij dienstig de schending ervan kan aanvoeren.

Het enig middel is, in de mate ontvankelijk, ongegrond.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

### **Artikel 2**

De afstand van het geding wordt vastgesteld in de zaak met rolnummer X.

### **Artikel 3**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op zevenentwintig augustus tweeduizend zesentwintig door:

|               |                                                 |
|---------------|-------------------------------------------------|
| N. VERMANDER, | wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken, |
|---------------|-------------------------------------------------|

|          |                      |
|----------|----------------------|
| L. REMY, | toegevoegd griffier. |
|----------|----------------------|

|              |                |
|--------------|----------------|
| De griffier, | De voorzitter, |
|--------------|----------------|

L. REMY

N. VERMANDER